

1 WYROK

1.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: p.o. stażysty Łukasz Drapała

3 przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Nowe Miasto w Poznaniu Magdaleny Kołodziejczak

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2024 r.

sprawy **D. F. (F.) i B. W.** oskarżonych z art. 278 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców obu oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 2 października 2023 r., sygn. akt III K 806/20

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) stosując art. 4 § 1 kk przyjmuje, że podstawę rozstrzygnięć stanowi ustawa karna w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu przypisanego każdemu z oskarżonych,

b) w punktach 1 i 3 w kwalifikacji prawnej czynu art. 12 § 1 kk zastępuje art. 12 kk.

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (2) i adw. A. J. kwoty po 840 zł tytułem

zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

4. Zwalnia oskarżonych D. F. i B. W. z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza im opłaty za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 63/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

<p>1. CZEŚĆ WSTĘPNA</p>	
<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 2 października 2023 r., sygn. akt III K 806/20</p> <p>W oparciu o art. 457 § 2 kpk w zw. z art. 423 § 1a kpk sporządzenie niniejszego uzasadnienia zostało ograniczone do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego D. F., ponieważ wyłącznie obrońca tego oskarżonego złożył wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 kwietnia 2024 r.</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w</p>	

sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
Lp.	Zarzut			
3.1.	Obraża przepisów postępowania, tj.	# zasadny		

	<p>art. 7 kpk poprzez dowolną i arbitralną, nie zaś swobodną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego i współoskarżonych oraz świadka M. P. i przyjęcie, że wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym w dniu 12 października 2017 r. oraz dalej podtrzymywane w postępowaniu sądowym nie są wiarygodne, a wiarygodne są wyłącznie wyjaśnienia i zeznania obciążające oskarżonego D. F. – i to, pomimo że wyjaśnienia oskarżonego składane na dalszym etapie postępowania oraz zeznania występującego jako świadek w postępowaniu wobec oskarżonego świadka M. P. były spójne, logiczne i niesprzeczne.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła żadnych wskazanych</p>			

w apelacji obrońcy oskarżonego nieprawidłowości w przeprowadzonej przez Sąd I instancji weryfikacji wiarygodności materiału dowodowego. Zdaniem Sądu Okręgowego ocena dowodów była swobodna i dokonana z poszanowaniem wszystkich dyrektyw wartościowania materiału dowodowego ustanowionych w art. 7 kpk, a więc zasad wiedzy, doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania. Sąd I instancji ocenił wszystkie zgromadzone dowody, zestawiał ich treść ze sobą i przypisał przymiot wiarygodności jedynie tym z nich bądź ich częściom, które zasługiwały na przypisanie takiej cechy w świetle art. 7 kpk. Krytyki ze strony organu odwoławczego wymagał sposób uzasadnienia przez Sąd Rejonowy dokonanej oceny dowodów, którego nie sposób uznać za odpowiednio szczegółowy i wyczerpujący.

Uchybienie to nie miało jednak wpływu na prawidłowość wydanego wyroku. Sąd Okręgowy po zapoznaniu się z materiałem dowodowym sprawy i jego analizie doszedł do tożsamyh wniosków jak Sąd I instancji co do dania wiary części dowodów oraz braku podstaw do przyznania takich walorów określonej części z nich. Zresztą w uzasadnieniu orzeczenia podano, którym z dowodów przypisano przymiot wiarygodności, a którym tego odmówiono. Uzupełnienia wymagała jednak argumentacja takiej, a nie innej oceny dowodów, gdyż tego w pisemnych motywach wyroku Sądu Rejonowego wyraźnie brakowało.

Wyjaśnienia oskarżonego D. F. złożone w postępowaniu przygotowawczym były logiczne, szczegółowe i co najistotniejsze w zakresie opisu przebiegu inkryminowanych wydarzeń korelowały ze

złożonymi w
postępowaniu
przygotowawczym
wyjaśnieniami
współoskarżonego
B. W.,
wyjaśnieniami M.
P., zeznaniami
pozostałych
świadków (np.
pokrzywdzonych)
oraz nagraniem z
osiedlowego
monitoringu (vide:
notatka urzędowa z
dnia 27 kwietnia
2017 r.). Z
wymienionych
dowodów wynika
jednoznacznie, że
D. F., B. W.
oraz M. P. jeszcze
przed popełnieniem
zarzuczonego im
czynu w P. przy
ul. (...), przyjęli plan
działania polegający
na wspólnym udaniu
się w to miejsce
celem sprawdzenia,
czy są tam
pozostawione
rowery i dokonania
ich kradzieży.
Składając
wyjaśnienia w
postępowaniu
przygotowawczym
D. F. właśnie
tak przedstawił
ich uzgodnienia w
tym zakresie. Te
wyjaśnienia
oskarżonego złożone
przed organami
ścigania
potwierdzały, że
wszyscy trzej wyżej
wymienieni
mężczyźni w dniu

24 kwietnia 2017 r. działali wspólnie i w porozumieniu i dokonali zarzucanych im zachowań w ramach czynu ciągłego. Podkreślić należy, że wyjaśnienia całej tej trójki złożone w postępowaniu przygotowawczym obfitowały w szczegóły, o których tylko oni jako sprawcy mogli wiedzieć. Przykładowo, podawali oni zgodnie, że w trakcie nieudanej próby kradzieży jednego z rowerów D. F. zgubił jeden z butów, co korelowało z protokołem przeszukania miejsca przestępstwa, w którym zabezpieczono dowód z postaci jednej sztuki buta sportowego. Opis inkryminowanych wydarzeń zaprezentowany przez podsądnych (w tym M. P. obecnie występującego w roli świadka) w postępowaniu przygotowawczym współgrał także z zapisami z kamer monitoringu osiedlowego, opracowanymi przez funkcjonariusza Policji S. W..

Ponadto wyjaśnienia oskarżonych D. F. i B. W. oraz M. P. złożone w postępowaniu przygotowawczym były zgodne z zeznaniami naocznego świadka zdarzenia D. Ż., który ujawnił popełnienie przestępstwa i udał się w pościg za sprawcami, doprowadzając do porzucenia przez nich dwóch z trzech rowerów zabranych z jednej z klatek schodowych budynku przy ul. (...) w P.. To zatem tym wyjaśnieniom D. F., B. W. i M. P. (występującego w tym postępowaniu w roli świadka, jako osoba prawomocnie skazana za to samo przestępstwo) złożonym w postępowaniu przygotowawczym, a prezentującym jasny i spójny przebieg inkryminowanych wydarzeń należało przypisać przymiot wiarygodności. Sąd Okręgowy jednocześnie ocenił też, że zmiana wyjaśnień oskarżonych, jaka nastąpiła już w postępowaniu sądowym nie została przez nich w żaden sposób logicznie

wytlumaczona.
Podsądni nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu, nie argumentując logicznie dlaczego wcześniej przyznali się do winy i podawali okoliczności popełnienia przestępstwa.
Świadek M. P. nie był przekonujący zapewniając o samodzielnym dokonaniu kradzieży roweru w dniu 24 kwietnia 2017 r., nie wytłumaczył racjonalnie dlaczego wcześniej wskazywał na plan wspólnego dokonania czynu zabronionego i udział w tym przestępstwie m.in. D. F.. Biorąc pod uwagę obecną sytuację procesową świadka M. P. i znajomość z oskarżonymi, z pewnością chciał pomóc swoim kolegom i podbudować ich negowanie udziału w tym przestępstwie. Trafnie zatem zeznania świadka M. P. złożone przed Sądem Rejonowym jako nielogiczne, niespójne i sprzeczne z pozostałym wiarygodnym

materiałem dowodowym zgromadzonym w tej sprawie, Sąd Rejonowy odrzucił jako dowód niewiarygodny, a tym samym nieprzydatny do czynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie.

Nieuzasadnione były przy tym dywagacje obrońcy jakoby wyjaśnienia obecnego świadka M. P. złożone w postępowaniu przygotowawczym były niezgodne z faktycznym przebiegiem zdarzenia i miały na celu jedynie uzyskanie korzystnego dla niego wyroku skazującego za jego udział w zdarzeniu z dnia 24 kwietnia 2017 r. Bowiem to właśnie wypowiedzi z postępowania przygotowawczego, a nie te zaprezentowane przed Sądem, były logiczne i spójne z pozostałymi wiarygodnymi dowodami, a apelujący nie zdołał wykazać aby było inaczej.

Konkludując, ocena dowodów w kształcie dokonanej przez Sąd Rejonowy była

poprawna, a przeciwne stanowisko obrońcy oskarżonego na ten temat jako chybione nie zostało zaaprobowane przez organ odwoławczy. Sama zmiana wyjaśnień przez oskarżonych D. F., B. W. oraz przez występującego tu w charakterze świadka M. P. nie oznaczała, że automatycznie należało przypisać przymiot wiarygodności tym właśnie zmienionym wyjaśnieniom oraz zeznaniom. Przeszkodą dla takiej oceny dowodów, jakiej oczekiwał obrońca, był fakt, że te zmienione wyjaśnienia oraz zeznania jako niespełniające kryteriów z art. 7 kpk nie mogły zostać obdarzone cechą wiarygodności.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

rozpoznania sądowi I instancji.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Przeprowadzone postępowanie odwoławcze nie potwierdziło żadnych nieprawidłowości w procesie oceny dowodów dokonanych przez Sąd Rejonowy. Ocena wszystkich dowodów była prawidłowa i zgodna z dyrektywami wymienionymi w art. 7 kpk, tj. zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie było więc podstaw dla wydania w instancji odwoławczej wyroku jakiego oczekiwał obrońca, tj. wyroku uniewinniającego oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. Ponadto nie zaistniały przyczyny, o których mowa w art. 437 § 2 kpk uzasadniające uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji		

do ponownego rozpoznania, o co autor apelacji wnosił we wniosku ewentualnym.			
Lp.	Zarzut		
3.2.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 kpk i art. 4 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i brak uznania za wiarygodne zeznań oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniu 12 października 2017 r. oraz podtrzymanych w toku postępowania sądowego, w szczególności, że:</p> <p>a) oskarżony przyznał się do popełnienia czynu jedynie w czasie pierwszego przesłuchania pod wpływem przesłuchujących go funkcjonariuszy;</p> <p>b) oświadczenie to nie znalazło potwierdzenia w dalej zgromadzonym materiale dowodowym, w tym zeznaniach świadków M. P., który jako świadek</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>w niniejszym postępowaniu opisał, że dokonał kradzieży sam, nadto pozostali świadkowie nie widzieli nigdy oskarżonego – również w czasie i miejscu popełnienia czynu;</p> <p>c) brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu – w tym nagrań ze znajdującego się na całej ulicy i osiedlu monitoringu, osiedle to jest zamykane i chronione – zaś postępowanie wobec oskarżonego D. F. toczyło się wyłącznie na podstawie wycofanego następnie oskarżenia skazanego za czyn przypisywany oskarżonemu M. P..</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Należy przypomnieć, że dla skutecznego podniesienia zarzutu obrazy art. 4 kpk</p>			

nie wystarczy ogólne stwierdzenie o braku obiektywizmu sądu, opierające się wyłącznie na subiektywnym odczuciu strony postępowania karnego, w szczególności wynikającym z odmiennej od dokonanej przez sąd oceny materiału dowodowego. Przy czym o braku obiektywizmu sądu można mówić jedynie wtedy, gdy zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny sąd faworyzuje jedną ze stron. Brak precyzyjnego odwołania się do sytuacji procesowej, w której doszło do przekroczenia przepisów art. 4 kpk, czyni zarzut oparty na tym przepisie bezzasadnym.

Innymi słowy fakt, iż dokonana przez sąd ocena dowodów jest sprzeczna z subiektywną oceną dokonaną przez stronę nie może być wyznacznikiem naruszenia przez ten sąd zasady

obiektywizmu. O
naruszeniu tej
zasady może być
mowa jedynie w
przypadku
dokonania oceny
materiału
dowodowego w
sposób stronniczy,
tendancyjny, biorący
pod uwagę
okoliczności
przemawiające tylko
lub w znacznej
mierze na korzyść
lub niekorzyść
oskarżonego przy
jednoczesnym
niedostrzeżeniu i
pominięciu
okoliczności
przeciwnych
(postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 22 maja
2022 r., sygn. akt
II KK 31/22, LEX
nr 3417265; wyrok
Sądu Apelacyjnego
w Łodzi z dnia
4 listopada 2021
r., sygn. akt II
AKa 191/21, LEX
nr 3447082; wyrok
Sądu Apelacyjnego
w Łodzi z dnia
26 kwietnia 2021
r., sygn. akt
II AKA 203/20,
LEX nr 3450327).
Przenosząc
przedstawione
rozważania
teoretyczne na grunt
kontrolowanej
sprawy, Sąd
Okręgowy stanął
na stanowisku, że
nie doszło do
naruszenia tejże

zasady procesowej z art. 4 kpk. Sąd Rejonowy uwzględnił bowiem w równej mierze okoliczności przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Znamienne jest przy tym, że obrońca oskarżonego nie wykazał by w kontrolowanej sprawie doszło do naruszenia reguł określających zasady oceny dowodów (zagadnienie to zostało wyczerpująco omówione w pkt 3.1. niniejszego uzasadnienia). To natomiast, że ustalono stan faktyczny kontrolowanej sprawy na podstawie dowodów niekorzystnych dla D. F., które okazały się wiarygodne, nie świadczy o naruszeniu zasady ustanowionej w art. 4 kpk.

Ponadto podkreślenia wymaga to, że do dyrektywy zawartej w art. 5 § 2 kpk można skutecznie odwoływać się jedynie w przypadku, gdy istniejące w sprawie wątpliwości nie dają

się usunąć w drodze czynności dowodowych. Nie ma ona zastosowania tam, gdzie występuje zwykle przeciwstawienie jednym dowodów – innym i pozostaje do przeprowadzenia racjonalna analiza wiarygodności poszczególnych grup dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 września 2021 r., sygn. akt II AKa 237/20, Legalis nr 2631262). Dlatego nie można bezkrytycznie przyjmować, że sam fakt, iż w sprawie jest możliwe przyjęcie więcej niż jednej wersji zdarzenia, obliguje sąd każdorazowo do wyboru wersji najbardziej dla oskarżonego korzystnej. Takie rozumienie zasady in dubio pro reo z art. 5 § 2 kpk byłoby jej wypaczeniem. Z pewnością przepis ten nie stanowi nakazu uniewinnienia oskarżonego w każdej sytuacji, gdy w sprawie został przedstawiony materiał dowodowy sprzeczny w wymowie. Nie może być wątpliwości

co do tego, że sąd prowadzi tak długo postępowanie dowodowe, aż ustali prawdziwy przebieg wydarzeń, a więc rozwieje swoje wątpliwości w tym zakresie. Tylko jeśli rezultaty prowadzonego postępowania dowodowego nie usuną takich wątpliwości – może wchodzić w grę instytucja z art. 5 § 2 kpk. Natomiast w sytuacji, gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów lub też dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego czy też pokrzywdzonego, należy dokonać swobodnej oceny dowodów zgodnie z zasadą z art. 7 kpk, zaś rozstrzygnięciu powstających wątpliwości służyć w pierwszej kolejności inicjatywa dowodowa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt V KK 136/21, Legalis nr 2714190). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował wystarczającymi dowodami dla

poczynienia
trafnych i
niewątpliwych
ustaleń faktycznych
co do winy i
sprawstwa
oskarżonego. W
ocenie Sądu
odwoławczego nie
zaistniały żadne
niedające się usunąć
wątpliwości, które
należałoby
rozstrzygnąć na
korzyść D. F..
Zgromadzony w
kontrolowanej
sprawie materiał
dowodowy, wbrew
odmiennym
twierdzeniom
apelującego,
pozwolił w sposób
nie budzący żadnych
wątpliwości ustalić,
że oskarżony
dopuścił się
popelnienia
zarzucanego mu w
akcie oskarżenia
czynu. Nie ma
przy tym znaczenia,
że na rozprawie
oskarżony zmienił
swoje uprzednie
wyjaśnienia i nie
przyznał się do
popelnienia
zarzucanego mu
przestępstwa, skoro
ta część wyjaśnień
podsądnego
poddana należytej
ocenie, zgodnej z
regułami
ustanowionymi w
art. 7 kpk, okazała
się niewiarygodna.
Warto dodać, że
wywody obrony

jakoby żaden dostępny w tej sprawie dowód nie potwierdzał obecności D. F. w dniu 24 kwietnia 2017 r. na terenie nieruchomości położonej w P. przy ul. (...) pozostają w całkowitej sprzeczności z wiarygodną częścią wyjaśnień tego oskarżonego, w których sam przyznał, że w dniu 24 marca 2017 r. był z kolegami na ul. (...) w P. z zamiarem dokonania kradzieży pozostawionych tam rowerów, analogicznych wyjaśnień B. W. i M. P. oraz nagraniem z monitoringu wraz z opisem opracowanym przez Policję. Wskazania zawarte w apelacji okazały się zatem zupełnie chybione i sprzeczne z wiarygodnymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

<p>zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy oskarżonego, w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia zasady wyrażonej w art. 4 kpk. Sąd Rejonowy uwzględnił bowiem okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Sąd ten nie naruszył także w żaden sposób zasady in dubio pro reo ustanowionej w art. 5 § 2 kpk albowiem w kontrolowanej sprawie nie wystąpiły żadne takie niedające się usunąć wątpliwości dotyczące winy lub sprawstwa, które</p>	

należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego D. F.. Wbrew odmiennemu stanowisku obrony nie zaistniały więc żadne podstawy dla wydania w instancji odwoławczej orzeczenia reformatoryjnego i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. Brak było także podstaw, o których mowa w art. 437 § 2 kpk, do uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Lp.	Zarzut		
3.3.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 kpk poprzez sporządzenie uzasadnienia uniemożliwiającego jego kontrolę, w szczególności wobec poprzestania jedynie na negatywnej ocenie wartości dowodowej i wiarygodności wyjaśnień oskarżonego oraz współoskarżonych, a także zeznań świadka M. P.,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>składanych na etapie postępowania przygotowawczego i sądowego oraz braku uzasadnienia, dlaczego część zeznań i wyjaśnień obciążających oskarżonego uznano za wiarygodne, a pozostałą część za niewiarygodne w zakresie, w jakim oskarżonego nie obciążały.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Podkreślić należy, że zgodnie z obecnie obowiązującymi regułami procesowymi błędy formalne w zakresie sporządzania uzasadnienia, nie mogą skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku, albowiem uzasadnienie sporządzane jest po jego wydaniu, a zatem nie mogą mieć wpływu na jego treść (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2023 r., sygn. akt II ZOW 24/22, Lex nr 3459138). Istotne jest także, że same wadliwości uzasadnienia nie wystarczą obecnie</p>			

do uchylenia orzeczenia w ramach kontroli (art. 455a kpk), chyba że nie poddaje się ono w ogóle kontroli (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2022 r., Lex nr 3480112). Jak już wspomniano w pkt. 3.1., wymaga krytyki jakość uzasadnienia Sądu I instancji co do przedstawienia oceny dowodów. Zabrakło w nim bowiem podania argumentacji przemawiających za przyjętą oceną dowodów, co było szczególnie oczekiwane w przypadku rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonych oraz świadka M. P.. Pomimo tego dokonanie kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku było możliwe, a więc wspomniane uchybienie, wbrew odmiennym twierdzeniom apelującego, nie miało wpływu na prawidłowość wydanego wyroku. Uzasadnienie orzeczenia Sądu I instancji nie zawierało także wyraźnego wskazania powodów

<p>uznania niewiarygodności części dowodów, jednakże to również mogło zostać sanowane w instancji odwoławczej, bez szwanku dla zasadności zaskarżonego orzeczenia. To zagadnienie zostało uzupełnione przez organ odwoławczy poprzez przedstawienie stosownej argumentacji – vide pkt 3.1.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi</p>		

<p>na bezzasadność omówionego zarzutu. Stwierdzenie, że sporządzone uzasadnienie nie zawierało wszystkich elementów, o jakich mowa w art. 424 kpk nie doprowadziło do uznania by uchybienie to miało wpływ na prawidłowość wydanego orzeczenia. Wydany wyrok poddawał się kontroli instancyjnej, a uchybienia organu I instancji zostały uzupełnione przez Sąd Okręgowy. Nie było więc żadnych podstaw do wydania w instancji odwoławczej wyroku jakiego oczekiwał obrońca.</p>			
Lp.	Zarzut		
3.4.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że oskarżony D. F. dokonał kradzieży roweru marki G. (...) oraz usiłował dokonać kradzieży dwóch innych rowerów przy ul. (...) w P. w dniu 24 kwietnia 2017 r. w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>kradzieży dokonał sam pierwotnie współoskarżony M. P..</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd Okręgowy uznał za warte przypomnienia, że zarzut oparty na podstawie odwoławczej z art. 438 pkt 3 kpk należy formułować tylko wtedy, gdy zdaniem skarżącego w oparciu o prawidłowo zgromadzony materiał dowodowy i trafnie oceniony co do wiarygodności, sąd ustalił fakty, które z tych dowodów nie wynikały (błąd dowolności) lub zaniechał ustalenia faktów, które z nich wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie (błąd braku) (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt II AKa 53/21, Lex nr 3273034). Mając powyższe na względzie należy podkreślić, że wszystkie zarzuty</p>			

podniesione przez obrońcę oskarżonego związane z nieprawidłową jego zdaniem oceną zgromadzonych dowodów przez Sąd Rejonowy zostały w postępowaniu odwoławczym uznane za nietrafne. Skarżący nie wykazał żadnych faktycznych nieprawidłowości organu meriti w procesie weryfikacji wiarygodności materiału dowodowego. Konsekwencją było zanegowanie omawianego zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych, który stanowił jedynie wyraz subiektywnego stanowiska obrońcy sprowadzający się do stwierdzenia, że oskarżony nie popełnił przypisanego mu przestępstwa z art. 278 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Podać trzeba, że to całkowicie niesłuszne stanowisko zostało przez obrońcę oparte na dowodach, którym prawidłowo odmówiono przymiotu wiarygodności, a

mianowicie
wyjaśnieniach
oskarżonego D. F.,
B. W. oraz
zeznaniach świadka
M. P. złożonych w
toku postępowania
przed Sądem I
instancji. Sprawstwo
D. F. odnośnie
przypisanego mu
w wyroku czynu
zabronionego
zostało ustalone w
sposób niewątpliwy
w oparciu o
wiarygodny materiał
dowodowy, tj.
wyjaśnienia tego
oskarżonego i B.
W. oraz M.
P. z postępowania
przygotowawczego,
a także zeznania
świadka D. Ż..
Dowody te
współgrały ze sobą,
tworząc logiczny i
zgodny z zasadami
doświadczenia
życiowego obraz
przebiegu tego
inkryminowanego
zdarzenia. W pełni
zrozumiałym i
oczekiwanym było
w takiej sytuacji
uznanie
oskarżonego za
winnego
zarzucanego mu
czynu i przypisanie
mu w zaskarżonym
wyroku
przestępstwa z art.
278 § 1 kk i art. 13
§ 1 kk w zw. z art.
278 § 1 kk w zw. z
art. 12 kk w zw. z
art. 64 § 1 kk. Sąd

<p>Okręgowy popiera to rozstrzygnięcie w całej rozciągłości, uznając je za w pełni prawidłowe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktycznie poczynione przez Sąd Rejonowy na temat sprawstwa i winy oskarżonego co do przypisanego mu czynu wyczerpującego znamiona z art. 278 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12</p>		

kk w zw. z art. 64 § 1 kk były poprawne i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Natomiast przeciwne stanowisko obrońcy w tej kwestii zostało osadzone wyłącznie na tych fragmentach dowodów osobowych, które w toku weryfikacji materiału dowodowego zostały odrzucone jako niewiarygodne i tym samym nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. Wbrew twierdzeniom apelującego nie było podstaw do wydania wyroku uniewinniającego, jak również uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Lp.	Zarzut		
3.5.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że oskarżony D. F. przebywał w ogóle w tym czasie w miejscu dokonania czynów	# zasadny	
		# częściowo zasadny	
		# niezasadny	

	<p>zabronionych objętych postępowaniem w sytuacji, gdy brak jest dowodów świadczących o przebywaniu oskarżonego w tym miejscu i czasie albowiem osiedle, na którym dokonano przestępstw jest osiedlem chronionym, posiada liczne kamery monitoringu, pracują na nim osoby zatrudnione jako ochroniarze, zgromadzone dowody nie udokumentowały obecności oskarżonego w tym miejscu i czasie dokonania czynów zabronionych, nadto żadni świadkowie nie widzieli lub nie rozpoznali oskarżonego na miejscu zdarzenia w dniu 24 kwietnia 2017 r., a także zabezpieczone ślady nie wskazują w żaden sposób na to, by oskarżony przebywał w miejscu przestępstwa i brał w nim udział.</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

Zarzut ten pozostaje w sprzeczności z wiarygodnymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

Wyjaśnienia oskarżonych D. F., B. W. oraz M. P. (obecnie będącego świadkiem) złożone w postępowaniu przygotowawczym oraz informacje o treści nagrań z monitoringu opracowane przez funkcjonariusza Policji świadczą jednoznacznie, że oskarżony D. F. w dniu 24 kwietnia 2017 r. był obecny wraz z dwoma innymi osobami na terenie osiedla i znajdującego się na nim budynku mieszkalnego przy ul. (...) w P., skąd dokonano kradzieży jednego roweru, a co do dwóch innych rowerów usiłowano dokonać ich zaboru w celu przywłaszczenia (wskazać tu trzeba, że oba te rowery znalazły się już za ogrodzeniem, przerzucone tam przez sprawców i były w związku z tym podstawy do przyjęcia, że przestępstwo kradzieży i w tych przypadkach zostało

już dokonane, nie tylko usiłowane, ale brak w tym zakresie apelacji na niekorzyść czynił dalsze rozważania bezcelowymi).

Wymienione wyżej osoby składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym wprost wskazały na obecność D. F. w miejscu popełnienia przestępstwa, współludział w nim oraz dobrą znajomość między wszystkimi trzema osobami. Podsądny D. F. sam także przyznał się, że w dniu 24 kwietnia 2017 r. był z kolegami na terenie nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), z jasnym zamiarem dokonania kradzieży pozostawionych tam rowerów, rozpoznał okazaną mu bluzę jako należącą do M. P., w którą był on ubrany podczas popełnienia przestępstwa. Z akt w żaden sposób nie wynika aby podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym oskarżony był nakłaniany przez funkcjonariuszy Policji do złożenia takich samoobciążających

się wyjaśnień, a przeciwne wskazania apelującego w tym zakresie były absolutnie gołosłowne i chybione. Co do śladów zabezpieczonych na miejscu przestępstwa to obrońca zupełnie pomija fakt odnalezienia przez funkcjonariuszy Policji buta sportowego, którego, zgodnie z wiarygodnymi dowodami osobowymi zgubił podczas ucieczki właśnie D. F.. Okoliczność ta, w połączeniu z pozostałymi ustalonymi w tej sprawie, potwierdza jego obecność na miejscu zdarzenia i udział w popełnieniu przestępstwa. Przeciwne twierdzenia obrony opierały się tylko i wyłącznie o te części dowodów, którym odmówiono przymiotu wiarygodności. Nieuzasadnione były też twierdzenia skarżącego mające zminimalizować wartość dowodową nagrań z monitoringu osiedlowego, na których co prawda

nie udało się zidentyfikować sprawców, ale zarejestrowany został zarówno moment wejścia trójki mężczyzn na teren osiedla oraz ich ucieczka ze skradzionymi rowerami. Nie sposób też było zgodzić się z apelującym, że z racji wyposażenia osiedla w ochronę i monitoring niespotykanym jest, że złodzieje nie zostali nagrani czy zauważeni w sposób pozwalający na ich identyfikację. Naturalnym i często spotykanym zjawiskiem bowiem jest, że sprawcy poprzez odpowiedni ubiór, sposób poruszania się, bardzo krótki czas przebywania na danym terenie, robią wszystko aby nie być rozpoznanymi i tak też było w kontrolowanym przypadku. Mając to wszystko na uwadze Sąd odwoławczy uznał, że stanowisko obrońcy w żadnej mierze nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktycznie poczynione przez Sąd Rejonowy na temat sprawstwa i winy oskarżonego co do przypisanego mu czynu wyczerpującego znamiona z art. 278 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk były poprawne i w całości opierały się o wiarygodny materiał dowodowy. Tezy obrony o nieobecności oskarżonego w</p>		

<p>miejscu popełnienia przestępstwa, zasadzające się na niewiarygodnej partii dowodów, należało zaś ocenić negatywnie i odrzucić.</p>			
Lp.	Zarzut		
3.6.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 400 kpk poprzez brak stosowania przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia, pomimo faktu że czyn przypisany oskarżonemu stanowi wykroczenie.</p> <p>Obraza prawa materialnego, tj. art. 278 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 119 § 1 kw poprzez skazanie oskarżonego za czyn niebędący przestępstwem w chwili orzekania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Przytoczone wyżej zarzuty chociaż zakatalogowane przez apelującego do różnych kategorii, uzasadnione było ich			

łącznie rozpoznanie
albowiem
zasadniczo odnosiły
się do tego
samego zagadnienia
o charakterze
materialnoprawnym.

Obrońca
przekonywał, że
skoro jedno z
zachowań
składających się na
czyn ciągły z
uwagi na wysokość
szkody ustaloną
przez biegłego
rzecznawcę i po
nowelizacji
ustawowej stanowiło
wykroczenie z art.
119 § 1 kw, to
czyn należało uznać
za wykroczenie i
procedować w
oparciu o Kodeks
postępowania w
sprawach o
wykroczenia.

Jednak wnioskując
w ten sposób
apelujący zupełnie
pomijał fakt, że D.
F. nie przypisano
wyłącznie kradzieży
roweru marki G. (...) o wartości 620 zł (w apelacji błędnie wskazano wartość na kwotę 680 zł) tylko uznano go za winnego czynu ciągłego polegającego na dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia opisanego wyżej roweru oraz usiłowania dokonania kradzieży

dwóch rowerów:
marki K. (...) o
wartości 1227 zł
oraz marki K. (...) o
wartości 2680
zł. Konieczne jest
wyraźne wskazanie
w tym miejscu,
że istotą konstrukcji
czynu ciągłego jest
przyjęcie, że kilka
jednostkowych
zachowań tworzy
razem jeden czyn
zabroniony wtedy,
gdy zostały podjęte
w krótkich
odstępach czasu i
stanowią wykonanie
z góry powziętego
zamiaru.

Zachowania
jednostkowe mogą
wyczerpywać przy
tym bądź znamiona
przestępstwa, bądź
wykroczenia. Tracą
one wówczas swój
jednostkowy
charakter i tworzą
łącznie jeden czyn
zabroniony, jedno
przestępstwo ciągłe
(wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
27 maja 2015
r., sygn. akt
III KK 127/15,
Lex nr 1771707).
Mając na względzie
przytoczony
przykład
orzecniczy, Sąd
Okręgowy ocenił
twierdzenia obrony
jako błędne bo
oparte na
niewłaściwych
podstawach i
założeniach. Nie

miało bowiem znaczenia, że jeden z trzech elementów składających się na czyn ciągły przypisany D. F. od dnia 1 października 2023 r. po nowelizacji prawa materialnego, jednostkowo wyczerpywałby znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw z uwagi na wartość przedmiotu zaboru nieprzekraczającą 800 zł (podwyższony pułap z 500 zł), skoro stanowił on element przestępstwa będącego czynem ciągłym, gdzie dwa pozostałe elementy czynu ciągłego to były i są przestępstwa z art. 278 § 1 kk. W takim wypadku przypisanie podsądnemu odpowiedzialności karnej za przestępstwo było działaniem ze wszech miar prawidłowym. Tytułem uzupełnienia warto jeszcze dodać, że nie jest wykluczone stosowanie konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 kk w sytuacji, gdy w poszczególnych działaniach sprawca realizuje różne

<p>formy stadialne lub zjawiskowe przestępstwa jednego typu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 8 grudnia 2008 r., sygn. akt II AKa 276/08, Lex nr 477807). W konsekwencji procedowanie w oparciu o Kodeks postępowania karnego, a nie Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia było trafne i ze wszelkich miar uzasadnione.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Przeprowadzone postępowanie odwoławcze nie</p>		

potwierdziło by doszło do naruszenia wymienionych w zarzucie przepisów prawa procesowego oraz przepisów prawa materialnego. Procedowanie organu meriti w oparciu o Kodeks postępowania karnego i skazanie oskarżonego za czyn ciągle złożony z trzech elementów zaboru cudzych rzeczy w celu przywłaszczenia, stanowiący przestępstwo było prawidłowe. Przeciwnie stanowisko obrony opierało się na zupełnie błędnym i niezgodnym z przepisami założeniu, że w sytuacji kiedy jedno z zachowań składających się za czyn ciągle samodzielnie wyczerpuje znamiona wykroczenia to należy cały czyn oceniać jako wykroczenia i rozstrzygnięcie opierać o regulacje Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Lp.	Zarzut	
-----	--------	--

3.7.	<p>Obraza prawa materialnego, tj. art. 4 § 1 kk poprzez brak zastosowania przepisów obowiązujących w czasie orzekania i skazanie oskarżonego za przypisany mu czyn na podstawie przepisów ustawy starej, surowszej dla sprawcy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Rację miał obrońca podnosząc, że w przedmiotowej sprawie należało zastosować art. 4 § 1 kk, zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Wobec tego, że po dacie popełnienia przestępstwa przez oskarżonego a przed wydaniem przez Sąd Rejonowy wyroku doszło do zmiany</p>			

przepisów karnych zastosowanych w tej sprawie, a chodzi o dodanie do Kodeksu karnego z dniem 24 czerwca 2020 r. przepisu art. 57b przewidującego obowiązkowe zaostrezenie kary i surowsze jej granice w przypadku skazania sprawcy za przestępstwo popełnione w warunkach czynu ciągłego, konieczne było rozważenie, czy wobec D. F. należało zastosować ustawę nową, czy tą obowiązującą poprzednio jako względniejszą dla sprawcy. Sąd odwoławczy po przeanalizowaniu tego zagadnienia doszedł do wniosku, że względniejsza dla oskarżonego była ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przez niego przypisanego mu czynu zabronionego, ponieważ wtedy przepisy Kodeksu karnego nie przewidywały tego rodzaju obostrzenia za przestępstwo popełnione w warunkach czynu ciągłego. Stanowisko organu odwoławczego było odmienne od twierdzeń

apelującego,
wskazującego na
konieczność
zastosowania wobec
oskarżonego D. F.
ustawy
obowiązującej w
dacie orzekania z
powodu
podwyższenia progu
odpowiedzialności
za wykroczenia dla
sprawcy kradzieży
mienia o wartości
do 800 zł. Jak
wyżej wskazano,
w oparciu o
prawidłowe
ustalenia faktyczne
przyjęte za postawę
wyrokowania, w
skład czynu ciągłego
co do kwalifikacji
prawnej wchodziły
niezmiennie dwa
występki z art. 278
§ 1 kk, zatem czyn
jako całość miał
charakter
przestępstwa. W
konsekwencji
powyższego
zasadnym było
zastosowanie na
podstawie art. 4
§ 1 kk przepisów
ustawy karnej
obowiązujących w
dacie przypisanego
oskarżonemu czynu
i podanie art. 4 §
1 kk w postawie
prawnej wyroku
skazującego. Nie
miał racji obrońca
oskarżonego, iż
należało zastosować
przepisy
obowiązujące w
czasie orzekania z

<p>tego powodu, że jeden z elementów składających się na przypisany podsądnemu czyn ciągly, jednostkowo wyczerpywałby znamiona wykroczenia (z uwagi na wysokość ustalonej przez biegłego rzeczoznawcę szkody wynikającej z kradzieży roweru marki G. (...)) i to powodowałoby uchylene zaskarżonego wyroku (czyn byłby przedawniony), co zostało omówione powyżej, w pkt 3.6.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia potwierdziła konieczności zastosowania w tej sprawie regulacji art. 4 § 1 kk i podania tego przepisu w postawie prawnej wydanego wyroku skazującego. To przepisy obowiązujące w dacie popełnienia czynu przypisanego D. F. czynu ciągłego z art. 278 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk były bowiem względniejsze dla sprawcy. Mylne było zatem przekonanie obrony o konieczności zastosowania wobec oskarżonego przepisów obowiązujących w dacie orzekania. Nie miał tu racji obrońca wybiórczo podnosząc, że zastosowanie art. 4 § 1 kk winno prowadzić do ustalenia, że jeden z elementów czynu ciągłego stanowił wyłącznie wykroczenie i wobec tego wydany wyrok był błędny. Konieczne było dokonanie stosownej zmiany treści kontrolowanego

orzeczenia, która została opisana w pkt 5.2.1.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Poza zmianami opisanymi w pkt 5.2., w pozostałej części wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powodem utrzymania wyroku w mocy w pozostałej części		

(poza zmianami opisanymi w pkt 5.2.) była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.

Sąd II instancji nie miał także żadnych zastrzeżeń do orzeczonej kary, środka kompensacyjnego oraz zaliczenia okresu faktycznego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary. Kara w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 278 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk choć surowa, była odpowiednia do stopnia winy, stosunkowo wysokiej społecznej szkodliwości czynu oraz występujących w sprawie licznych okoliczności obciążających. Wymiar kary trafnie uwzględnił dotychczasową

<p>wielokrotną karalność oskarżonego, a także fakt popełnienia czynu ciągłego i to w warunkach powrotu do przestępstwa.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że stosując art. 4 § 1 kk przyjęto, iż podstawę rozstrzygnięcia stanowi ustawa karna w brzmieniu obowiązującym w dacie przypisanego oskarżonemu czynu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Zagadnienie konieczności zastosowania w kontrolowanej sprawie art. 4 § 1 kk zostało już omówione w pkt 3.7. Wobec tego, by nie powtarzać tożsamy argumentów wystarczającym będzie tu wskazanie, że skoro ustawa obowiązująca w dacie czynu</p>		

<p>przypisanego oskarżonemu była dla niego względniejsza, konieczne było zastosowanie wobec ww. na podstawie art. 4 § 1 kk przepisów obowiązujących właśnie w tej dacie, o czym Sąd Okręgowy orzekł w pkt 1 wyroku z dnia 30 kwietnia 2024 r.</p>		
<p>0.0.12.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zaskarżony wyrok zmieniono w punkcie 1, dotyczącym osoby oskarżonego D. F. w ten sposób, że w kwalifikacji prawnej czynu art. 12 § 1 kk zastąpiono przez art. 12 kk.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Przyjęcie na podstawie art. 4 § 1 kk za podstawę rozstrzygnięć ustawy karnej w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu przypisanego oskarżonemu musiało skutkować zmianą kontrolowanego wyroku odnośnie przepisu określającego</p>		

konstrukcję czynu ciągłego.
 Mianowicie w dniu zdarzenia, tj. 24 kwietnia 2017 r. przepis art. 12 Kodeksu karnego nie posiadał jednostek redakcyjnych w postaci paragrafów, jak ma to miejsce w obecnym stanie prawnym. Wobec tego należało zmienić zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 1, w kwalifikacji prawnej czynu art. 12 § 1 kk został zastąpiony przez art. 12 kk. Zmiana ta była konieczna aby w wyroku skazującym oznaczenie przepisu art. 12 kk odpowiadało numeracją i brzmieniem przepisowi obowiązującemu w dacie przypisanego oskarżonemu czynu.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

1.1.

art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonego z urzędu – adw. M. K. (2) w apelacji zawarła wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym,</p>	

nieopłaconych
nawet w części.
Wniosek ten
podtrzymała na
rozprawie
apelacyjnej w dniu
24 kwietnia 2024
r. Przytoczone wyżej
przepisy stanowią
podstawę prawną
uwzględniającą to
żądanie. Wysokość
kosztów adwokata
została ustalona w
oparciu o § 11 ust. 2
pkt 4 rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 22 października
2015 r. w sprawie
opłat za czynności
adwokackie.
Rozstrzygnięcie o
wysokości kosztów
adwokata z urzędu
na podstawie
wymienionego
powyżej
rozporządzenia
uwzględniło treść
wyroku Trybunału
Konstytucyjnego z
dnia 27 lutego
2024 r. (sygn. akt
SK 90/22, Lex nr
3687673), w którym
uznano, że § 2 pkt
1 w zw. z § 4 ust.
1 rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 3 października
2016 r. w sprawie
ponoszenia przez
Skarb Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z urzędu,

w zakresie w jakim określa opłaty stanowiące ponoszone przez Skarb Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w wysokości niższej niż stawki minimalne opłat określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie - jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji RP. Stwierdzenie niekonstytucyjności wymienionych przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej przez adwokata z urzędu, a tym samym niedopuszczalności stosowania stawek należności przewidzianych do tej pory dla adwokatów z urzędu - do czasu wprowadzenia

	<p>nowego aktu prawnego w tym zakresie, czyni koniecznym stosowanie stawek należności przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Mając powyższe na względzie, Sąd II instancji zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (2) kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p>	
4.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624</p>	

§ 1 kpk zwolnił oskarżonego D. F. z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze (koszty doręczeń oraz koszty dla adwokata z urzędu) i nie wymierzył mu opłaty za II instancję. Stało się tak albowiem oskarżony nie pracuje, nie uzyskuje dochodów, obecnie odbywa długoterminową karę łączną pozbawienia wolności, a nadto do odbycia ma karę izolacyjną orzeczoną w przedmiotowej sprawie. Ponadto ma on na utrzymaniu troje dzieci, nie posiada żadnych oszczędności, a przed osadzeniem w zakładzie karnym pracował jedynie dorywczo, osiągając z tego tytułu niewielkie dochody. Sąd Okręgowy w związku z tym doszedł do wniosku, że dodatkowe obciążanie oskarżonego D. F. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze stanowiłoby dla niego zbyt dużą dolegliwość finansową, poza jego możliwości.

7. PODPIS	
Hanna Bartkowiak	